

Tam z dá - lných svě - ta kra - jů, kde
 vě - čný led a sníh, i od pa - lmo - vých
 há - jů, jež ho - rký šle - há jih, přes mo - ře, le - sy,
 strá - ně hlas tou - hy za - zní - vá: „Kéž
 sla - dké slo - vo Pá - ně i nám se ro - zší - vá!“

2. Kéž zde, kde žeň tak mnohá, i dělníky je zřít, / by učili nás Boha těž jak sluší a ctít / a tam, kde klam a bludy až dosud panují, / nechť cesty spásy všudy a všem se zvěstují.
3. Groš svůj, jak ona vdova, na oltář každý dej / a sluhy Páně slova k pohanům vysílej; / ať církev svatá vzkvete dle Páně návodu: / „A jdouce po všem světě, všech učte národů.“
4. Ten věčných věků vládce, jenž s církví svou chce být, / rač shromáždit své stádce a jemu vévodit! / By věnčen palmou míru svět oblažen tu stál / a jednu sdílel víru; že Kristus Pán, náš král!
5. Ty pak, ó, Duchu svatý, rač požehnání dát / a pravdy plamen vzňatý nech mocně plápolat: / ať nikdy nevyhasne zde pravdy svaté zář / a po pouti té časné dej zřít nám Boží tvář!